

NÓGRÁDI LAPOK ES HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 6 ft. Fél évre 3 ft. Negyed évre 1 ft 50 kr.

Egyes szám ára: 15 fillér.

Előfizethető csupán a kiadóhivatalban lehet B-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklám:

A lap szociális részére

mennyek

és hirdetések a kiadóhivatalhoz, az adók.

nyílttérre vonatkozó minden közle-
ző cselekvéshez küldendő

Hirdetési díja: három hasábról petitor 5 kr. — Nagyobb és
többhazori hirdetések jutányosan eszközölhetők.

Helyeg minden beiktatásnál 30 kr.

Nyílttér garmond kör: 20 kr.

B-Gyarmat, február 12.

Már hogy Baross igazi magyar kereskedelmi miniszter, annak fényes bizonyítéka az, hogy haragszik rá a német. Igazolja ezt a magyar „be és kiviteli kereskedelmi társaság” megalkotása, a vasúti árutarifa leszállítása, s azon terv, hogy a Lloyd társaság helyébe csinál magyar hajótársaságot.

Figyelemmel kísérve a nyugati kulturálmunka közgazdasági politikáját, azon tapasztalatra jutunk, hogy azok legfőbb tényezőjét a be és kiviteli üzlet kepezi. Az egész óceánt Anglia, Franciaország és Hollandia zászlói uralják, kivitelük, mint azt a statisztika hűen bizonyítja, évenként milliókkal emelkedik: hatalmas társulatok alakultak ezen államokban a be és kiviteli kereskedelem emelésére, mely társulatok az illető országok közgazdaságának elsőrendű tényezőjévé váltak. Hazánk kereskedelmi minisztere is ezen eszmétől kiindulva, múlt évi július havában egy „Magyar be- és kiviteli társaság” alapítására hívta fel országunk kereskedelmének vezetőit, kik átlátva a létesítendő társaság ártos és praktikus céljait, nyomban előjegyezték az alapítókhoz szükséges egy milliót.

Magyarország kereskedelmi viszonyait tekintve, látni fogjuk, hogy a nyersterménykiviteli üzlet kivételével, tulajdonképeni nagykereskedelmünk eddig nem is volt, a mennyiben magyar nagy iparunk nem lévén, az iparezzek túlyomó részét Ausztriából, vagy a külföldről kell hozatni és itt a kiskereskedők kezei át a fogyasztókhoz juttatni, mi okból inkább a bizalmas és szatós szerepét vállaljuk el, mint a nagykereskedőt; úgy export, mint import üzletünk ma nem közvetlen, hanem közvetett, másod-harmad kézből való: kávét pl. mint szakkörökben mondják, csakis egy magyarországi nagykereskedő egész importál közvetlenül, mely utóbbi körülménnyel szoros kapcsolatban áll a fűmél kikötő stagnálása. Ha most már a felsoroltakat áttekintjük, látni fogjuk, hogy egy magyar be- és kiviteli társaságra óriási feladat vár és hogy az erélyesen vezetve, rendkívüli szolgáltatásokat fog tenni kereskedelmünknek és iparunknak.

Ha gyáriparunk, mely Baross közreműködése folytán napról-napra emelkedik, (pár év óta számos cukor- és egyéb gyárak keletkeztek az országban) annyira kifejlődött lesz, hogy nem a külföldi bizonyosai, hanem a magyar gyáripar fogja fedezni

szükségeinket és párhuzamosan ezzel, kiviteli utaink is annyira fejlesztve lesznek, hogy iparezzekünkkel a világtájon versenyre lehetünk, oly önálló magyar kereskedelmünk lesz, mely nem lesz utalva a minden magyar vállalatot gyönyörű és kicsinyítő Ausztria ipartermékeit fogyasztani.

A magyar be- és kiviteli társaságunk egyik főfeladatát fogja képezni a bevitt az egyedüli magyar kikötő felé terelni és így az import ezikket közvetlen a budapesti nagykereskedőhöz juttatni, mi eddig Triesztben (tehát Ausztrián át) közvetve történt: ugyisint a magyar exportárunknak közvetlenül fogyasztó piacot biztosítani nemcsak Európában, hanem távol a keleten és általában mindenütt, hol mezőgazdaságunk és iparunk termékeivel hódíthatunk.

Kétségtelen, hogy országunk kivitelét új piacok felkeresése és biztosítása által jelentékeny mértékben lehetne fokozni: vannak ezikkünk, melyek a külföldi mezőgazdaság érdekében hozott védvámok következtében, ugyan leszorultak fogyasztó piacainkról, de viszont vannak olyanok is, melyek versenyképességüket meg eddig minden körülmények között fenn tudták tartani, ilyen a magyar liszt, mely legújabb ipó óta még Braziliába is exportáltatik: azt is tudjuk, hogy az árunk versenyképességét, minőségük mellett első sorban az olcsó ár tudja biztosítani, mit csakis úgy érünk el, ha árunk termelési költsége mellett azoknak szállítási díja is ugyiszólván versenyképes: ez utóbbit Baross a vasúti tehertarifák mérsékelése által akarja előmozdítani; a vasúti árutarifa leszállítását, a tengeri szállítás udvós reformja követi; mert kiviteli termékeink versenyképességét, főleg czélszerű hajózással és olcsóbb szállítási díjakkal lehet elérnünk; Baross mint hírlék, erre is gondol, a mennyiben kijelenté, hogy a magyar kormányának nincs kifogása az ellen, hogy a Lloyd gőzhajótársaság egészen osztrák vállalat alakuljon át; majd alkot a kormány megfelelőbb magyar hajótársaságot, mely végre valahára képviselni fogja a magyar nemzetet a tengeren is.

Br. Rosner Ervin főispán beiktatása Selmeczbányán.

Br. Rosner Ervin főispánt Selmeczbánya febr. 9-én városa fényesen fogadta, az államason Sztinyai polgármester

helyettes lelkes szavakkal üdvözölte, nagy számu küldötttaggyelen. A bányász-zenekar a Rákóczy indulót játszotta. A főispán válaszában köszönetét fejezte ki a fogadtatásért. A küldötttaggyelen negyven fogaton kísérte fel a főispánt a felhagorított útezen a plébániához, hol a küldötttaggyelen hivatalok és egyetlek tisztelgése folyt le. Este faklyás menet volt, polgárok, hivalkók voltak a faklyavivők. Krausz szónok üdvözlő szavaira hosszasan programmszerű beszédet felelt a főispán, melyet szűnni nem akaro eljenzés kísért. A polgári dalárda alkalmai dalcokat énekelt. A faklyás menet után a szomszédnaggyek küldötttaggyel volt találkozás a „Szó” vendéglőben.

A beiktatási ünnepely február hó 10-én ment végbe Selmeczbánán. A beiktató közgyűlésen Sztinyai főjegyző mint a polgármester helyettese elnökelt. A főispánt küldötttaggyelen hívta meg a közgyűlésbe, a hol a megerkezeskor zajos eljenzéssel fogadták. Sztinyai főjegyző tartalmas üdvözlő beszéde után Vörös aljegyző felolvasta az eskü formulát. A főispán az eskü elmondása után programmu beszédet mondott, a melyet a jelen voltak zajos tetszéssel fogadtak. Ezután Vörös Ferenc aljegyző a városi törvényhatóság és a közönség nevében lelkes beszédet üdvözölte a főispánt. Szavait meg-megújuló eljenzés kísérté. Delután 200 terítékes bankett volt, amelyen lelkes lelkesebb tisztekben eltekett a kormányt és br. Rosner főispánt. A jelen voltak táviratban fejezték ki köszönetüket Szapáry Gyula gróf miniszterelnöknek, hogy Hontvármegye s illetőleg Selmeczbánya főispánjává Rosner Ervin lett. Táviratot küldtek még Majthényi bárónak, hála megemlékezés jeléül. A főispán másnap reggel a tisztikart fogadta, s a délelőtti órákban több előkelő családnál tett látogatást. Br. Rosner Selmeczbányáról kirándulást tett Bars Szentkeresztre is, hová Sztinyai József helyettes polgármester és Farbak István főbányatanácsos követtek.

Reményi Ede.

Századunk hegédűművész korifeusai között kétségkívül mindenkor kiváló helyet fog Reményi Ede elfoglalni, a ki — miután többszörösen dícsőséggel beutazta az egész művelt világot, — legközelebb rövid időre visszatér hazájába.

Felettébb érdekes volna egybejuttatva olvashatni ily művész élettörténetét s hiszünk, hogy az időszaki sajtó feljegyzései alapján, csak a lényegesekkel is köteteket lehetne megtölteni. Részünkről a fobb vázlatokat következőkben nyújtjuk olvasóinknak.

Alig éves korában Reményi Ede szüleiével együtt Miskolcra, a hol (1830.) született, Eger városába költözött át, iskoláit itt járta, s mint 8-9 éves gyermek, az érseki

Mivelhogy nekünk, nograd és hontmegyeieknek is szerencsénk lesz jövő hó folyamán itt B-Gyarmaton gyönyörködhetni a hegédűkirály játékaiban, imé előzetesen közöljük az életvázlatát a „Zenevilág” című lap után. Szerk.

TÁRCZA.

Tollrajzok életemből.

Pajor Istvánról.

7

Egy családi szempontból nagyon érdekes levelnek vagyok birtokában, mely egy derek embernek Cornides János atyja Mártonnak lelki világát, magas műveltségét, nemcsak jellemét, elfoglaltatlan gondolkodását — módját a leg-tisztább fénnyel helyezi. Ez a különben német nyelvű level egész terjedelmében a nevezett által írva 1784. május 6-ikáról Nyékről kelt, és szépam Lovass Sándor es. kir. nyug. huszárkapitányhoz volt Kis-Csalomjára intézve, azon alkalomból, midőn Cornides Márton Korponáról Nyékre nagyanyáékhoz bontozván, innen Kis-Csalomjára tett a szöveg kirándulást, hogy Lovass kapitány Anna nevű leányának kezét a maga számára megkerje; s mintán ezen eljárás egy a leány, mint ennek atyja bejegyzésével az ohajtott siker koronázta, másnap, a mint már fennebb emlitem, a mondott szép és helyesírásilag és a mostani német ortográfia szabályainak egészen megfelelő levelében köszönte meg az iránta tanúsított jóakaratot és kegyet. Ha a lapok szük kerete engedné, melto volna ezen levellet, okulasul a jelen nemzedék számára is, teljes szövegi fordításban ide csatolni: minthogy azonban a térhiány ily kiterjeszkedést meg nem enged, elég legyen kiemelniem itt azon agyongédséget, midőn fogva Cornides Márton, arája szövegét biztosítja, hogy a közte és leendő neje közt fenforgó valláskülönbség („welcher Unterschied mehr in Wörtern, als im Wesentlichen besteht”) való részéről nézeteltérés tárgyát képezni nem fogja. Ez a valláskülönbség pedig csakis abból állott, hogy a Lovassok a Reformáció óta, pedig kálvinisták, a Cornidesok és Pajorok mindig folyvást Lutherkövetők voltak, kivéve az utóbbiak szentendrei ágát, melynek feje P. Gáspár a

múlt század közepetáján lépett a Kalvin szerinti egyház kötelekebe. — A level ezime a borítottan hibátlan francia nyelven im ez: „Mr. Mr. Alexandre de Lovass Capitaine de sa Majesté Impériale Royale etc. a Kis-Csalomia,” bent pedig a német szöveg szép közrás és kifogástalan ortográfiával ekkép befejezve: „Euer Hochwohlgeboren gehorsamster Diener und Sohn, Martin Cornides.” — Kiténik innen, hogy a német nemzet már ekkor is (több mint egy század előtt) az irodalmi műveltségben, a Götthek és Schillerek korszakalkotó nyomán, mily magas polcon állott, míg a Schillerrel ugyanazon évben s néhány nap hiján ugyanazon hónapban született Kazinczy Ferencz, ugyiszólván az első elemektől kezdve volt kénytelen a 18-ik században visszahanyatlott magyar irodalmi nyelvnek csak némileg is szabatos formákba öntése körül fáradozni; s hogy mi, mindenféle bajaink dacára, az idő szerint még is a németekkel a cultura és tudományosság terén egy sorban állhatunk, ez valóban csak egy történelmi, a mint a legújabb osztrák pénzügyminiszter magát a múlt napokban egy barátja előtt kifejező, hogy: századok mulasztását évtizedek megfeszített munkájával tudtuk helyrehozni.

Korponán a régi óvárosban ekkép két évet töltvén, miután ez a két év tanulmányaimat illetőleg rám nézve elégségedes eredményt fejt le, szövegem elhatároztam, hogy a még hátralévő két évet is itt a piaristáknál járjam ki, a kiknek irányomban tanúsított báb-módjuk ellen nekem (ismételve mondom) semmi legkisebb panaszom nem lehetett; sőt el kell ismernem, hogy miután azóta lettem dacára velem szemben mindig a legkifogástalanabb részrehajlatlanságot tanúsíták. És nemcsak én részesültem ezen igazságszeretet lovalitágában, de többi protestáns iskolatársaim is, a minék világos bizonyítékaul szolgálhat azon körülmény, hogy a legjobb osztályzatokat, iparkodásuk jutalmul, mindig a protestáns tanulók nyertek el.”

Az 1832-3 és 1833-4-iki utolsó két év elményei

és tapasztalatai rám nézve még emlékezetesebbek és tanulmányosabbak valának, mint az eddigiek. A mennyiben ezuttal egy egészen új világ (az iparos osztályok világa) tárult fel előttem, egy, lényegükben teljesen más társadalmi szokások és erkölcsök közvetlen megfigyelése folytán, a mely helyzetbe azáltal jutottam, hogy a mondott két utóbbi évben a város egyik legbecsesübbét jparosa időse Lichardusz Sámuel lakatos mester házához lettem szállás-és teljes ellátásra adva, és pedig egy-egy iskolai évre 100 váltó forint és 10 kila tisztabúza díj fejében, a mi az akkori viszonyok közt egy olyan kis fiútol mint én valek, tisztességes „aquaivalensnek” tekintett. De szeretett és gondoztak is itt szintén teljes hűséggel és odaadással, mintha csak reám akartak volna a saját fiukat illető szeretetet is árasztani: no mert az ő felnött és mesterségében nagyon is ügyes, de már korán az ital szenvedélyébe merült Szamko fiukban, valami nagy örömnél épen nem telhetett; a két jól felszerült kisasszony Terka és Anka pedig annyira különböző természetű birtak, hogy a mit az egyik akart, azt a másik épen azért nem akarta; a mi-ből, természetesen, először is elenk torsonkodás származott, azután mind sürűbb és sürűbb pelaton-tüzelés, végre a mérges Terka részéről a mindennek csak mosolylyal felelő epenélküli Anka ellen megsemmisítőseggel fenyegető rohamtámadás következett: a mit persze Anka be nem vart, hanem ha a szobában volt, az asztal körül kersgették egymást, miközben a dühölt részeket Terka egy szorta a kacsagó Anka ellen a korponai legújabb virágnyelv legkikeresettebb nyájasságát, egyszer pedig a már megterített asztalról egy nehéz paktományt villat felragadának, úgy dobta azt Ankanak a fejéhez, hogy a súlyos villa ennél a füléhez simuló dus hajtekerésében akadott meg, s csak a véletlennek köszönhető, hogy az egyes hajítás a másképp tervezett ezélt elhibázta. Ilyen sarkányok ketrecében mi is kénytelen vagyok bevallani, hogy Terka természetben a harezis edes mamájára, Anka pedig a jámborságról ösmert tatájjára ütött, a kiknél a kedélyhangulat különbözőse hasonló antagonizmus kitérő-

szükséghez egyik karmestere Bartina Józseftől nyerte első oktatását a hegedűjátékban, melyhez zenetudományok is jelszóként 13 éves korában átírta egészen a művészi pályára szánta.

Eger város akkori főpapja Parker János László érsek, a tudományok és szépművészetek buzgó művelője, saját szalonjában többször hallván játszani a hegedűs zverinét, pártfogásával lehetővé tette azt, hogy ő a bécsi Conservatoriumba jutott, mely intézetnek ugyanakkor Joachim József is növendéke volt; s mindketten a híres Böhm József tanártól nyertek oktatást.

A szünidők alatt Reményi minden évben az egeri Lyceum nagy termében rendezett hangversenyen mutatta be haladott játékát. A conservatorium bevezése után pedig előbb Győrött, majd Budapesten a „Gyűlölet” és a nemzeti színházban lépett fel oly sikerrel, hogy 1847-ben, gróf Széchenyi István ajánlatát is bírva, Párisba utazhatott s itt különösen a monarchia akkori nagy követe gróf Apponyi estélyén a hallgatóságot játékaival egészen elragadta.

A következő év tavaszán már Londonban találjuk az alig 17 éves ifjú művészt, mint a „Her Majesty's Theater” operaház zenekarának szerződött első hegedűsét. Itthon azonban kiűzték a szabadságharc, a felkeszített ifjú hazasietett, hogy előbb fegyverrel kezében, később hegedűjével lelkesítve, szolgálja a haza szent ügyét. Kezdetben a Klapka, majd Görgey által Klapkától ügyszólván elesenre, a két tábornok törzskarának kezezte Reményi kedvenc tagját. A világi fegyverletétel után pedig ő is származatosba ment.

Hamburg volt ezután az első város, a hol nagy felkarolás mellett, és pedig a számozott magyarok felsegélyezésére, hangversenyeket adott; egy gazdag, előkelő polgar annyira megszerette a fiatal magyar művészt, hogy örökbe kívánta fogadni, de ő honfitársaival együtt Amerikába kelt át s meg az Óceánon is a hajó termét, hogy hallhassák a művészt, többször hangversenyteremre alakították át, ilyenek szép összegeket begyűjtve az ő honfitársai részére.

De Amerika ez időtájt hosszabbban nem bírta lekötni őt, visszatért tehát felé a kontinensre, és pedig előbb Párisba, majd a decz 2-iki államcsin után Németországba. Így került 1853-ik évben Liszt Ferenzhez, Szász-Weimarba, s a nagy mester oldala mellett tanulmányozván több mint egy évig, fölé egyenest Londonba tért, a hol rövid idő alatt az angol királynő magánzenekarába jutott, a királynő „solo hegedűsének” czimét adományozván neki.

Ez állásában bőven nyílt alkalma arra is, hogy a brit szigföldről nagy városait önálló hangversenyekkel fölkeresse; a kritika pedig mindnyire magaslatokba volt játéka iránt; arcképet bemutatta egy angol zenelap; életmagságát medallionképe pedig a műkereskedések népszerű darabja lett.

Szabad idejét ez időtájt rendszeren Jersey szigeten Guerneseyben töltte, hol Hugo Viktor, mint meg akkor szintén számozott nagy költő, barátságára méltatta őt, a genialis fiatal magyar művészt.

Igy mult el a diósóság gyors szárnyain körülbelül 5 év, midőn 1859 vegen Reményi odas anyja körösére és bárá Augusz Antal helytartótanács elnök, kiváló zenebarát, közbenjárására ő, Felsőce, királyunk, kegyelmet adott a művésznek, ki aztán 1860. év január 28-án Londonból egyenesen Budapestre utazott.

Ráday Gedeon gróf, a nemzeti színház akkori intendása, még Londonból, igen előnyös feltételek mellett, hat hangversenyre szerződtette őt, de mindjárt az első föllepte után, midőn is az entuziaszt a fővárosnak színgyárat képező ropant nagy közönség szünni nem akaró kívánságára a Rakóczy-indulót, programmon kívül eljátszotta, Prottmann eszáz, kir. rendőrfőnök a további föllepéstől megvonta az engedélyt s Reményit Budapestre internálta. Két hónapba került, míg újra szabad lón föllepnie.

seiben nyilatkozik), mondom, hogy ilyen sarkánykétrébe való én két év tartamán keresztül internálva, a nélkül, hogy nekem tőlük bármi legkisebb rövidségem vagy szerelmem történt volna, sőt mint meggyelmi való mozzanatot jegyezhetem fel, hogy volt legyen bár Licharduszné asszony a legnagyobb furiában, engem mindig szelíden, mindig nyájasan és szeretettel szözlített; a mely sajátága abban lelheti magyarázatát, hogy ő tulajdonképen nem volt mindenkor annyira dühben, a mennyire ezt lármája és atkozódásából következtetni lehetett volna, hanem úgy tett, mint az elkenyvertett gyermekek, a kik akkor is sirnak, mikor erre semmi okuk nincs. Aztán körbejátszott itt azon ambíció is, nehogy Korpona városának a veszekedni tudás művészetéről híres asszonyai azt higgyék, mintha Bohus Maria (Licharduszné) asszony az osztatlan közvélemény által e részben neki ítelt elsőség palináját talán más valakinek volna hajlandó átengedni. Mielőtt ezen a ház főszemélyiségeinek futolagos jellemzésére szolgáló kiterjesztés után egyelő kevesebb egyhangum meggyelésen közlésére mennék által, csak annyit akarok még megemlíteni, hogy mikor atyám Lichardusznakul először bevezetett, ugyanakkor lett a köztem és a házbeliek közt érvényesítendő kölcsönös csimmezés kérdése is eldöntve, olyképen, hogy Lichardusznét én, az ő kívánságát folytán, mamikának hittam, ő engem Pistyiknek (Pistácskának) nevezett; a két kisasszonnyal per tu lettem; az egyetlen könyvháza pedig ezen utasítást kapta, hogy engem m. l. d. i. p. a. n. n. a. k. tituláljon.

(Folyt. köv.)

Korponára vonatkozólag az a kik közleményben 1. jegyzet alatt foglalt megjegyzés egyaránt érvénytelen helyre juttat, és mint oda nem tartozó cefélrel megemlítem ugyanígy, az után Korpona az, kit város közmondásilag régi autonóm jogait most is teljes mértékben gyakorolja. P. I.

Budapesti hangversenyekre befejezte után hűbészre a művészt, először is Ligebe, majd szülővárosába, Miskolcra vonzotta. Következett Kassa és pár éven át az ország csaknem minden város, hol a testvér-felkelő magyar művészt mindenütt tart karokkal s kitüntetésekkel fogadták. Számos város díszpolgárává s t. p. f. s. t. k. is tisztelőfői tiszteletre választották meg s népszerűsége oly nagy lón, hogy az 1860. év október 20-án még nem álló Bach-köröknek hamterjed, s később a pillanatnyi alkalmatosság után, a provisorium koránál sem sokkal mint politikailag veszélyes emberek tekintetén s felügyelet alatt tartani a művészt.

Előzőkönként Budapestre visszatért, 1861. január hó 6-án a filharmoniai hangversenyben, majd később kamarasestélyeken működött közre: — a nemzeti lelkesedést pedig nemcsak hogy nem csökkentette ki, de sőt hangversenyi tiszta jóvedelme nagyobb részt helyi és nemzeti jötekevényekhez fordította, így, hogy önmaga — elmondhatni — mindig szegény maradt.

A Petőfi-szobor felállításának terve 1860. vegen Halasán fogalmazott meg lelkekkel s legott megindította erre néző a mozgalmat, jóvedelme tekintélyes részét ezental e czélra fordítván. Már szép összeg volt együtt gyűjtösködés az Első hazai takarékpénztárban, midőn a tervet a provisorium kormányja szorgalmaztatva azon plausibilis indítvánnyal, hogy a pénztárnak inkább Petőfi Sándor meg akkor elő egyetlen hat Zoltán támogatására fordítsassék, meggyújtani törekedtek; de Reményi nem tárgyalott s a kiegyezés (1867) után végleg megalkototta a szobor-bizottságot, mely később (1882) az általa teremtetett alapokon az emléket Budapesten csakugyan felállíthatta. Hogy ekkor Reményi már nem volt hazában, az nem egészen fölé függő körülményeknek tulajdonítható.

1862 és 1863-ban Borsban hangversenyeket; később Németország több városában: Berlin, München, Lipse, Jena, Weimarban adott minden tekintetben sikerült hangversenyeket. Berlinben az udvar előtt maestro Meyerbeer zongorakísérete mellett játszott, s a művészi nagy arányzommal tüntettek ki, a szász-meiningeni fejedelem is rendjellel tüntetve ki.

Majd Prágát s Cseh- és Morvaország több más zeneművelő városát kereste fel. Következő ében Romába ment, s ez útját Liszt Ferenz végett, ki ottakkor a pápi pályára lépett, következő évben ismételve, Olaszország több más nagy városát is hangversenyekre bontatta.

1865-ben egyike volt azon többeknek, a kik oda hatoltak, hogy Liszt Ferenz, ki a egyházművelő írt s tévesen magyarozott műve miatt igen népszerűtlen lett, vált akkor honfiai előtt. Magyarországra hazajöjve s a „Zenede” 25 éves jubileumán korszakos művet: „Szent Erzsébet” oratóriumát először itt bemutatta; — nemcsak hogy kibékült ennek folytán vele a nemzet, de e szereplése indító okból szolgált később annak, hogy Liszt Ferenz, a Nemetség által magának vindikált zené-híressé, véglegesen hazajött s Budapestre állást fogadott el.

Reményi pedig rövidláb-hosszabb hangversenyutra kelt Paris, Bruxelles, Utrecht stb. városokba, majd Keletre. 1867 tavaszán nagysikerű bukaresti concertjei után Konstantinápolyba, hol az európaiak mellett a török előkelő világot is számos hangversenyben s egyházioktól, Abd-ul-Azisz szultán-előt pedig külön kétszer játszott, midőn is a fuggony által elválasztott emléktérmekekben a szultának is hallgattak játékát. Magától értetik, hogy Medzsidié-rend lón e föllepések következménye. Konstantinápolyban első hangversenyén Ignatieff tábornok, orosz nagykövet vendégzeretve a követségi palota nagy termét ajánlotta fel, a hol is csupán 10 frankos ülések állottak rendelkezésre a nagy számban megjelendő porai előkelő hölgyek, diplomaták és fényes öltönytű pasáknak. Baró Prokessch-Osten Ausztria-Magyarország internuntiusa pedig azzal tüntette ki őt, hogy kíséretével együtt a palotájába hívta lakásra.

Keleti utyából közvetlenül a koronázási ünnepélyek végett tért haza Reményi, ki néhány körutat meg ezután is tén a hazában, s az ugorkodó család előtt is többször játszópa, kitüntetésül a cs. és kir. kamarazenesz czimet nyerte király s felságetől.

A hetvenes évek elején egy évig a nemzeti színház operazenekarának versenymestere volt; — majd 1873-ban megnősült: a feles magyar műkedvelő, zenesz és szerző Fay Antal művelt leányát, Gizellát vegen feleségül; frigyüket a helysori parochialis templomban Haynald Lajos kálvái ersek-tábornok áldá meg, s az áldás nem is maradt el, mert a művészt egy év múlva szép kettős gyermekek: fű és leánykával árendeztette meg neje, a kik a keresztelésben Tibor és Adrienne nevet nyertek.

Reményi pedig meg egyszer rándult ki Budapestről Keletre, ezuttal Alexandriát és Kairót keresven föl, hol a khedive palotájában is volt több hangversenye.

1876-ban aztán családjával együtt Párisba költözött állandó lakásra; mint nagyobb hivatást önmagában erős művész akadémia önmagát oda sem köte le kizárólag, de két év múlva előbb Londonba sietett és Angliából egyenesen New-Yorkba átvándorlva, mindjárt, megérkezése után napok, hetek, 11-én ott orszai sikerrel föllepett.

A siker és lelkesedés fokozódott 6. éven át az Egyesült államok valamennyi nagy városában, Canadában, Mexikóban és Havannában, honnan 1884 július vegen Ausztrália fele indult s utközben a Sandwich-szigeteket érintve, a hol egy hónapig időzött, már október hó elején Sidneyben, Ausztrália legnagyobb kikötő városában elragadta a közönséget hegedűje varázsaival és a lehető legnagyobb sikerrel bejarta Ausztrália valamennyi nagyobb városát, Tasmaniát és Fl-Sandland szigetét.

De a művész pillanat nem ismerő természetűt, az már 1885. ászével Java szigetére vezette, hol a legnagyobb elragadtatással fogadták. Onnan Indiába, 1886 nyarán pedig Chinába, onnan pedig Japánba vándorolt, itt is mint mint bekészítést díjazott, Tokióban, a mi ott még sába elő nem fordult — azon kitüntetésben részesült, hogy a mikado napjával együtt egy hangversenye alkalmával a páholyban megjelent. Onnan ismét Indiába,

azután pedig Szingapórhoz ment. Az utolsó kikötő városok pedig egyenesen átkeltek a nagy indiai óceánra és Mauritius szigeten kikötölvén, St.-Léons kikötő városában paratán felkecskedést idéztek elő. A szigetek e gyönyörű nagy hónapig maradt. Majd az 1887-iki év június hó elején az afrikai kontinensre vándorlva, az ott Port Natal, Capetown, Kimberley, Grahamstown, Johannesburg és a többi nagyobb városban, ahol az egész világ felé fordult, teljes három évet a legnagyobb sikerek közt töltött. Vegen föllepett benne a Vagy a Ven Európa visszatérni. 1888. évből 1890. május 28-án gyorsvagonon Cape-stadtból elindulván, már június 15-én Londonba érkezett meg, hol mint regóta ismert és nagyrabecsült művészt fogadták és azóta Angol- és Skótszágban elragadta a nagy műértéközönséget. Az angolok ot mint klasszikus zeneadót, különösen mint Bach-interpreteket becsülik magyira. Február 12-én ott tartják az szerződése, de azután mi magyarok is, 15 év múltán, habár igen rövid időre, ismét látni és szívehe szóló játéka hallani fogjuk.

Tisztajítás B-Gyarmaton. B-Gyarmat város tisztajítása fölé, hó 12-én ment végbe. A választó közönség osztatlan bizalmával viselkedett volt előzetes, különösen annak főbírája Reményi Károly iránt, annak tagjait újból egyhangúlag közfelkiáltással megválaszták. A választás lefolyásáról röviden a következőket írhatjuk. Baintner Arnold főszolgabíró a jelzett napon reggel 9 órákor a választást megváltotta. Bialmi bírónak megválasztottak: Aninger László, Fay Árpád, Felde Henrik és Horváth Dániel. — A főszolgabíró ezután jogánál fogva bírául jelölte az egyedül jelentkező Reményi Károlyt. — A szép számban megjelent választó közönség Reményi Károlyt nagy lelkesedéssel egyhangúlag választá meg főbírájának. A tisztikar többi tagjait a főszolgabíró képviselő testület tagjaival együttesen kijelölve, helyettes bírául: Simkovich Samuelt, városunk egyik régi deák polgára, közgyámul: Hudecz Zsigmond, és pénztárnokul: Barinusz Gyula szintén egyhangúlag választották meg. Tánácsosokul közfelkiáltással megválasztottak: Oprek Károly, Volf Adolf, Trajhar János, Kohn Ignác, Sebán Károly és Döröcsök János. A megválasztottak a hivatalos esküt a választók színe előtt levetve, Baintner Arnold beszédet intézett az új tisztikarhoz, mely beszédbe figyelmeztette a tisztikart azon feladatok és kötelességek teljesítésére, melyek egy székhely-város anyagi és szellemi telvirágzása érdekében megteendő. Eze Reményi Károly megköszönte a közönség bizalmát és a főszolgabíró beszédére hosszabb és programon beszédnek is hozzá számoklatban választott, ígyértve, hogy a város érdekében minden tele teltető munkásságot ki fog fejtetni, s kerien a polgárságot, hogy őt feladatolag jókaraolag támogatja. A választás ezzel 1 órai tartam után véget ért.

Ipolpsági levél.

A kaszinó-estélye.

(S-i L.-s.) Itt ülök egyedül magányosan szobomban. Karosszékem oda tolong a kandilló őlé s haligatomb a tűz zenéjét. Hígyek el van ennek zenéje. Ha ottak sötét szobában, mely gondolatokban elmerülve, az ifjak szép napjában, el-elábrándozva, bizonyára hallották a tűz zizegését. Hol gyengébben, hol erősebben szól, majd hangyan mint a kertész dalolása, majd szilaján, mint a dobogó csárdás.

Most is hallgatom, míg emlékeimben berajznak a bál éj emlékei.

Tudja lőten, sohasem voltam ábrándozó, de bál éjszakák után mindig megszáll ez. Látni a tünde alakokat, pihé, könnyű gazoruhájokban, a mint átkarolva, átölelve sikkannak tova a síma parketten, majd oda gyűlnek a cigány elő s járják mind tűzesebben, szilajabban a legszebb táncot; a csárdást, beleöntve lelket, szenvedélyt, erőt, egyenséget.

Szinte felatombba merülök.

Ugy tetszik, mintha csak dajka-mesék tündér Hódai rajzanának előttem; behunyom szememet, hogy jobban lássak, edesebb legyen a visszaemlékezés.

Nem hallom többé a tűz zenéjét, előpett a sötét zenéje.

Az elmúlt éjszaka visszaállította a kaszinó bálát jó hírnevét. A vármegyeház terme megtelt tánczókkal fiatalokkal, kik nagy tázzal, ritka animával tánczolták az egyes táncdarabokat.

Ott volt a „ségi” társadalom színe-java ritka kivétellel.

De jött ezuttal hozzájuk még két „csillag” is. Mikor belelétek, villámcsikra futott végig a fiatalágon. Igazán megözt mindenki, szagtak-hagtak. (Jaj, mines is érdekesebb, mintha a bálteremben süttögnék.)

Minden szem oda tekintett arra a testvérpárra, kik egyetért, virágokkal díszített csaszorruhákban, arczukon az ifjuság üdőségével, szemükben az ábrándos kében úgy mint a bogar szempárban, szenvedéllyel, erővel, valóban gyönyörűsége volt a bálteremben.

Szavazástoktatok fölkeltek-lakra.

Utóbb mindenki csak azt beszélte. Bodnár Sándor a bálkirály. De látat kellett azt, lemmi nem lehet, mint tánczolta a csárdást! Tázzal, szenvedéllyel, de gra-ssom, hóvél, odaválassal és tele hajjal.

Körülállottak, meghámmalták, ki jött, tánczolt és győzött.

De azért a miénket sem engedték.

A legszebb találatoshon ott ültünk, az a karosszékünk bálja. Kinek hamisra néztem, mely tűzre szorom annyira tudak lelkesedni, ki mellé csakis a bálkirály kis Nagy leány beledobott.

De nem; stepsék voltak kik mind, egytől-egyét, kivétel nélkül.

Hogy kik voltak ott s kik vigadtak reggelig, hajnalhasadtáig, arról sohasem esveszt.

Leányok: Bodnár Sári és Otília, Kélos Ilka, Nagy Mariska és Aranka, Vaskovich Lenke, Hellmabacher Mariska, Engelhardt Ilona, Dombó Rozsi, Birinder Irma, Okolicsanyi Margit, Haan Ida, Agnes Irma.

Asszonyok: Lestyanzky Sándorné, Hellmabacher Nándorné, Vaskovich Józsefné, Szabo Gézáne, Laka Pálné, Ságli Benőné, Pongrácz Elemerné, Schiller Antalné, dr. Racz Imrené, Kanecser Mártonné, Nagy Sándorné, Bodnárné, Okolicsanyi Gyuláné, Dombó Katalyné, Haan Kalmánné, Papp Abrisné és Engelhardt Mihályné.

Hírek és különfélek.

Ó Felsőge apostoli királyunk a nogradi ev. leánygyülekezet javára 100 frtot adományozott.

Szontagh Pál arezképe. Szontagh Pál két ízben ílte meg, hogy fellángoltak arezképek bírásáért. — Az első arezképet meg a je „Barabás Miklós” készítette a balpárt világában, akkor, mikor 1869-ben Szontaghot a b-gyarmati paras balpárti választói felleptették. Ez a balpárt tisztelte meg Szontaghot arezképek lemasításával. Az arezké most is sok helyen megvan, s emlékeztet nem csak Szontagh sürü szép hajára és tónott hajuszára, hanem egyszersmind nagy eszére és süra ismereteire is. — Most egy másik arezképpel lepi meg őt a b-gyarmati takarekpenztar, mint a melynek ő egyik alapítója és jelenlegi elnöke. A takarekpenztar figyelmes igazgatósága a nagy székelyvédőt Vastagh György művészi csotje által lefestette, hogy rokonszenves alakja ott lebegjen a takarekpenztar dísztermében a hitelezők és adások öröme és gyönyörűségeire is. Mert hisz—csak e két osztályból áll a mai társadalom! Az arezképet a takarekpenztar legközelebb nagy ünnepélyességek mellett fogja leleplezni.

Kitüntetés. Sötér Kálmán természet tudósunkat, mint a királyhagyon túl megjeleno méheszeti közöny ez évi 2-dik számában olvassuk, az „Erdélyrészi méheszeti egyesület” örökös tiszteletbeli tagjává választotta meg, mintoly „tudóst, ki a méheszeti teren mindenek felett tudókko szedes ismeretekkel bír.” Nem kis elégtételül szolgál e kitüntetés a Nogradi Lapoknak is, mely évek óta a legnagyobb elismeréssel adoz a nevezett tudós férfinak, kit büszkén mondhatunk első sorban a magunkénak, mert noha ő a B-gyarmattal egy árányra fekvő Inámban lakik s a „Méhek világa” című monumentális művet ottani szerény tuskulánmában írta, de személyes barátai legnagyobb része városunkban van, ide-jár be ő evidek óta hetenként néha többször is, s hogy úgy szóljunk, tudományos inspirációj köztünk izmosodtak meg. Csupan azt sajnáljuk, hogy többször említett monografiája, melynek már töredékei is az ország minden természet tudósait meghódítottak, egészen meg mindig nem látott napvilágot. Okat ennek mi egyebben kereshetünk, mint hogy a szerző nem rendelkezik egyszersmind azon 5—6000 forinttal, mely az ő ket-kötetes és illusztrációkkal is bővelkedő nagy műve kinyomtatásához szükségeltetik. Még a hatalmas, 40—50 millió németek közt is a hasonló művek közreboesitása fejedelmű bekezdésig mellett történt többnyire, ugy a multban, mint jelenleg. De vajjon, ha már nem akad Sötérnek egy affele Maecenasa, mint Semsey Andor, vajjon nem lenne-e illő, sőt kötelessége a Magyar Tudós Társaságnak, hogy egyesüsten a Természet tudósok Társaságával kiadják az ő nagy művét és honorálják is! Dícséretes dolgot eszelekedni tehát Nagy Iván úr, kit mint minden szép és jó ügybarátját apostrofálni ezentúl bátrak vagyunk, ismételten dícséretes dolgot eszelekedni és nagy szolgálatot tennie a magyar tudományosságának, ha az Akadémia figyelmét felhívna Sötér Kálmán úr és az ő művére.

Kinevezés. Szilágyi Lajos b-gyarmati törvényszéki aljegyző a komáromi kir. törvényszékhez jegyzővé neveztetett ki.

Alispánunk Seitovszky János úr a nagysága a mult heten, febr. hó 12 és 13-án Losoncban volt a kaszárnyai kórház ügyében.

Eljegyzés. Dr. Rakovszky Géza fővárosi ügyvéd jegyet váltott Hulley Anna kisasszonnyal, nehni Hulley Karoly ügyvéd és nográdvármegyei földbirtokos leányával s Tolnay Gedeon mohorai földbirtokos és megyebizottsági tag sózónjével.

A kir. ítélőtábla ismert bírai közül, kik élet-pályájuk egy-részt körünkben töltötték, Garam Jenő a debreczeni ítélőtáblához, Bradsvert József a győrihez, Harmos Gábor a kassaihoz és Rettel Jenő a szegedi kir. ítélőtáblához lettek kinevezve.

A cs. és kir. 25. sz. Báró Páreker gyalogezred tisztikara által Losoncban a Klamarik-fele vendéglő termében 1891. évi február 10-én álarzés és jelmez koszerő, fenyessen sikerült. A maszkos ügyes alakítása s változatos megjelenése igen kellemes hangulat ebresztő volt. A rendezőség felülmúlhatlan előkészítéssel vezette munkáját. A négyeseket nyolcra van pár táncolta. A jókedű által a tánc fokozódta, reggeli öt óráig tartott. A katonai tisztikar és a polgárság közötti kellemes egyetemes finyes bizonyteltak a nupta, a sikeresen rendezett estélyen egybegyűlt közönség megjelenése.

Kitüntetés. Nagy és hozzá méltó kitüntetés érte Mantiner Odón budapesti magkereskedőt, kiknek a hazai magkereskedés és mezőgazdaság előmozditása körül szerzett érdemei minden gazda előtt ismeretesek. Ó Felsőge a király ugyanis az érdemes éreget, melly a tavalyi bécsi gazdasági események kiállításán magával valamennyi versenyző közt a legnagyobb díjat a díszokmányt nyerte, most a Ferencz József rend lovag keresztjével tüntette ki. Ösztönöz örülünk a mag ar termények diadalával és a magyar éleget megerősített kitüntetésekkel.

Az adriai biztosító társaság kötvény kiállításai joggal felruházott b-gyarmati fogynökségéhez az intézet igazgatósága Vajda Vilmost nevezte ki titkárnak.

Nyilvános számadás. A b-gyarmati izr. négyület február 5-ki halja alkalmából felállították: Eller Ede (Merán) 5 frt, Molnar Janos 3 frt 50 kr, id. Eller Ede és Kendör Emil (Csalomai) 3—3 frt, Kiss Jakab (Kékkő) Kamitz Odón, Schmidt Samu, Keller Ferencz (Halvani), Barth Mór (Bpesti) és Weiss Emil 2—2 frt, N. N. N. N., Pick Fülöp (Szecseny) és Löwinger Gábor (Halapi) 1 frt 50—1 frt 50 kr, Lázár Henrik (Kéri, Quittner Mór Weiss Mór, Klein Pál (Kékkő), dr. Gierő Mór, Meisner József, Himnider Bertalan, Löffler Ede és Ungár Zsigmond (Bécek) 1—1 frt, Fischer J. (Valkerti), Polatschek Mark, L. H. Ehrenthal Samu (L-Nyenyé), Schück J. (Szecseny), Lany György, Cservenyák György és Gual József 50—50 kr, összesen 45 frt 50 kr. A jegyekből belépti tiszta nyeresemény 24 frt 50 kr, összesen 70 frt, mely összegből a város birájanak helyben szegény alap-javára, Kohn Fanni árholgynék mint a négyület elnöke-nek szinten 35 frt átadott. Köszönet nyilvánítás. Az 1881. évi február hó 5-én B-gyarmaton az izr. négyület és a városi szegények javára megtartott bal, eredményéből az izr. négyület javára eső 35 frtot, alulírott a rendezőtől köszönettel átvettém s az egyület pénztárába beszolgáltatam. A jötekonyságot köszönetemet fejezem ki a szegények és betegek nevében. Kohn Fanni, az izr. négyület elnökeje.

Gyászhir. Özy, pechani Montbach Karolyné szül. Draskovich Karolina grófné, alispánunk szül. Szitányi Eugenia forrón szeretett nagy anyja Budapesten 80 éves korában végelgyengülésben elszenderült. Temetésén, febr. hó 10-én Seitovszky János alispán és neje résztvettek. Az elhunyt széles körben ismert és tisztelt urnó volt, s halála alispánunk családján kívül a Montbach, Rónai, Bernáth, Szitányi és hr. Vesselenyi családokra hozott mely gyász. A gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki: Ifj. Montbach Károly özvegye Rífter Borbála és gyermekei: Montbach Ida és Rónay László Montbach Flóra, ferje és gyermekei: — Seitovszky Jánosné Szitányi Jenny, ferje és gyermekei: — Szitányi Károly, neje Bernáth Ilona és gyermekei: Justh Gyuláné Szitányi Vilma, ferje és gyermekei: — Richter Jánosné Szitányi Mariska, ferje és gyermekei: Szitányi Aladár: Szitányi Béla: — Montbach Sándor és neje báró Wesselenyi Mária: — Montbach Iván: — Todesco Lajosné Montbach Mária, ferje és gyermekei: — Montbach Aladár: — Montbach Sarolta: — Montbach Emma: — Montbach Róza: — Montbach Jenő: — Montbach Imre a maguk, ugy a nagyszánu rokonság nevében is fadjalomból szívvel jelentik szeretett napa, nagy illetve dedajnyuk és rokonuk pechani Montbach Károly os, kgr. kamarás özvegyének trakostyani Draskovich Karolina grófnének, folyó évi február hó 8-án reggel 10 órakor, elete 80-ik évében, a halotti szentségek ajtatos felvétele után végelgyengülésben történt elhunytat. A boldogultnak hült tetemei folyó hó 10-én délután 1 1/2 órakor fognak a rom. kath. egyház szertartási szerint a Szentkirályi-úteza 7-ik szám alatti halottasházból a keresepi-út melletti sírkertben öröknyugalomra elhelyeztetni. Az engesztelő szent miséaldozat folyó évi február hó 17-én delelőtt 9 órakor fog Budapesten a szervitaatyok templomában az ég Frának bemutatattatni. Kelt Budapesten, 1891. február 8-án. Béke hamvaira!

Német evangélikusok magyarosodása. O-Budáról írják a fővárosi lapok, hogy az ottani ágostai hitv. evangélikus egyház, melynek hívei legnagyobbbrészt német származásúak, elhatározta, hogy az eddig csak német nyelven tartott istentiszteletek, felváltva magyar nyelven is tartassanak. Jellemző, hogy ez indítványt egy német ajku presbyter tette, mert — ugymond — magyar oktatást nyert gyermekei a német istentiszteleten nem vehetnek részt, mert a nyelvet nem értik. Az első magyar istentisztelet ma, február 15-én lesz az ő-budai ev. imaházban, s ezzel elfoglalja a magyar nyelv jogos helyét O-Budán is. E tudósítás közlésénél szomoruán gondolunk a b-gyarmati evang. egyházra, melynek pedig presbyterei legnagyobbbrészt magyarok, s hívei is egyket koros ember kivételével nagyobbára értik már a magyar nyelvet, és mégis évek óta nem tudtuk többre vinni, mint hogy minden negyedik vasárnap van csak magyar istentisztelet. Bizony ez kissé lassu tempó.

Honvéddolmakat tartás és használatra ez ében is és pedig april hó végével kiad Vácson, az ott állomaszó m. kir. honvéd huszárezred 6-ik százada. A kik tehát köz-ségi bizenyítvánnyal megbizhatóságukat igazolni tudják, mennyiben ily lovakat kivenni szándekoznak, kérelmükkel az említett század parancsnokságához forduljanak.

A luzini ev. egyház új felügyelőt választott Szontagh Antal szolgabíró úr személyében. Az installációra kitűzött napon már a hajnali órákban 12 lovas közelített Kisfalud pusztára, hol bevártak az azon menő új felügyelőt. Itt szószólójuk bármely szónoknak becsülete-re való higgadsággal, szabatosan mondotta el üdvözlő beszédét, melyre az ünnepelt Szontagh Antal velősen felelt. Azután közre fogván a fogatot a bandérium, puszkadurrogás között haladt tovább. Luzini apraja-nagyja ellépte a talu dombjait, festői képet mutatva a halépte tájon. A paplakra hajtra, ott vart az ünnepeltre az egyház előjárósága, elen a lelkeséssel, s meleg szavakkal üdvözölte őt, úgy szinten a szobában a lelkesz bányákja mondott üdvözlő verset, egy szép koszarút nyújtva át. A templomban, mely zsúfolásig megtelt, a salgotarjani lelkesz tartott beszédet, buzdítva az atvafiakat. Majd a helyi lelkesz lepyen az oltár elő, s az új felügyelőhöz intézte szavát. Az eskütelő után a megválasztott lendület szep beszédet mondott, melyből a vallásukat szerető Szontaghot nagy hivatású utáda sejt, mellegen lelkesítőleg. A hatásos szavak után a vendégszerető hátha tört a közönség, hol a, bőségben nagy asztal fölött sok tiszt került ki. A felköszintések dolgában is az új felügyelőt illette a pálmá. Kulámban mint tudósított írja, előzeny, kedves modora és jó szívével mindenkit meghódított az új felügyelő, s

Egy érdekes ítt helyi mű — in spe. Tudva kerő, hogy közelebb ily című rápirat hagyta el a sajtót Erdélyben, nevtelen szerzőtől: „Graf Csaky Albin jeles beszéde az elkeresztelés tárgyában, a képviselőházban nov. 27-iken 1890. Irodalmi stílusból magyarra fordította egy anyanyelvet szerető és becsülő hazafi. Nyomatott Utopiában.” Hogy ez a nevtelen utópiai szerző senki más, mint a 93 éves kolosvári híres tudós Brassay Sámuel, ez nem titok már a közönség előtt, és nem is csoda, hogy egyrészt a szokathatn magas életkor, másrészt a rápirat szerzőjének most is fiatal-tízű lelkesedése és sokoldalú tudományos képzettsége, összefüggőleg a rápirat tartalmát tevé nagylfontosságu tárggyal és a megtámadott népszere kultuszminister kiváló egyenségevel, erre 8-adrét alakban 36 lapra terjedő bírálat iránt az érdeklődés általános; annyival inkább, mert a mult századból való öreg bícsi nem kevesebb mint 150 nyelvlíbbát vált az általa is jelesnek nevezett mű szövegéből kisíthetni, és ügykezett azokat ponttrul-pontra indekoltan, kimutatni; aminek persze csak a refrainje csiklandos, mert az ekkopen hangzik „quod est demonstrandum.” S íme az így felpánczolózott kemény lovag ellen készül most síkra szállani egy ellen rápiratban megyénk jeles nyelvésze és literátora Csalomjai; aki e fontos munkához már hozzá is kezdett, és azt jóllehet terjedelme az első rápiratnál jóval nagyobb lesz; egy pár hét alatt befejezhetni reméli. E szerint eme nagy tájékozottságot és beható szakismeretef igénylő műre méltan kíváncsiak lehetünk.

Áttérés. Décsi Alfréd, izraelita hitvallású fiatal ember B-gyarmaton, jan. hó 31-én a rom. katolikus hitvallásra tört át. A keresztelési szertartást idő Hottovinszky Károly plébános végezte, buzdítván az áttértet a keresztényi erények és hazafiai kötelességek buzgó teljesítésére. A keresztelésben Béla nevet vett fel. — Kereszt-szüli voltak: Vannay Ignác b-gyarmati ügyvéd, takarekpenztári igazgató és neje szül. Rath Anna árholgy.

Nyerő számok. A losonci áll. fogynsasimn segélyző egyesülete által f. évi január hó 31-én rendezett tárgysorsjáték alkalmával a következő számi sorsjegyek nyertek: 11, 12, 23, 26, 54, 57, 74, 67, 80, 82, 92, 107, 109, 111, 132, 137, 140, 158, 244, 270, 274, 278, 289, 296, 300, 301, 304, 317, 318, 323, 357, 365, 372, 385, 389, 407, 413, 445, 449, 456, 459, 467, 476, 504, 538, 540, 551, 557, 559, 578, 579, 584, 592, 613, 937, 647, 653, 654, 663, 665, 666, 679, 684, 701, 711, 713, 714, 748, 758, 762, 767, 774, 779, 783, 786, 798, 803, 822, 861, 864, 871, 877, 899, 911, 915, 926, 943, 966, 969, 970, 971, 974, 977, 992, 995, 997, 1017, 1044, 1054, 1064, 1073, 1100, 1110, 1111, 1114, 1126, 1143, 1146, 1153, 1163, 1177, 1178, 1186, 1189, 1199, 1206, 1209, 1210, 1125, 1249, 1265, 1270, 1274, 1278, 1286, 1306, 1313, 1315, 1324, 1326, 1332, 1335, 1344, 1345, 1349, 1356, 1357, 1369, 1381, 1391, 1393, 1396, 1397, 1409, 1418, 1430, 1436, 1437, 1449, 1455, 1457, 1468, 1470, 1485, 1493, 1498, 1502, 1509, 1535, 1538, 1548, 1580, 1598, 1618, 1625, 1630, 1642, 1692, 1705, 1708, 1710, 1733, 1757, 1762, 4763, 1774, 1790, 1791, 1793, 1807, 1812, 1815, 1821, 1837, 1849, 1851, 1854, 1865, 1884, 1899, 1902, 1904, 1907, 1915, 1919, 1924, 1961, 1971, 1982.

Halálozás. Horváth József homokteremeni földbirtokos jan. hó 29-én hosszas szenvedés után élete 61-ik évében jobblátre szenderült. — Zsáry János a f-esztergályi ev. népiskolának 40 évvel tanítója, febr. hó 6-án meghalt, s vasárnap febr. 8-án eltemettetett 69 éves korában. Melyőres (asthmat) vetett véget munkás életének.

— Lorch Rozsó, a gr. Forgách-fele kékkői uradalom főerdőse tifusz következtében élete 46 éves korában febr. hó 11-én hirtelen és váratlanul elhunyt. — Béke az elhunytaknak.

Szirákon ma, febr. 15-én ez ottani fiatalság jötekonyszerű táncmulatságot rendez a kaszinó termében. — **Népmagyarosítás.** Singer András ipoly-balogi lakos vezetek nevet „Szivócska”-ra magyarította.

Farkas Beeskén. Febr. hó 3-án farkas ölalkodott a beeskei kertek alatt, amely egy embert megis támadott. Ot beeskei lakos azonban felfegyverkezett ellene s az őt közöl Gal Pál leterítette a farkas komát. Az áldozatot mint írják — a kövesdi bírónak, Jeszenszky Sándor urnak — ajándékozták.

Semmiségi panasz adtak be a b-gyarmati 2-ik csoportbeli képviselő testületi tagok választása ellen. Ezen semmiségi panasz az igazoló bizottság, melynek elnöke Baintner Arnold főszolgabíró, tagjai: Aninger László, dr. Heke József, Horváth Dániel, Hottovinszky Károly és Vannay Ignác, — legközelebb fogják tárgyalni.

A szigorú tél már teljes három hó óta tart és néhány nap kivételével a kemény fagy vármegyénkben sehol sem engedett; tartunk tőle, hog rossz vége lesz e rendkívüli időjárásnak.

Kirándulás Konstantinápolyba. A m. kir. államvasutak városi menetirolója (Budapest, Hungaria szálló) a husvői ünnepek alkalmából március hó 23-án külfölvonattal kirándulást rendez Budapestrel-Belgrád-Nis-Szofia-án at Konstantinápolyba. A résztvételi árak (beleértve a teljes ellátást a vasuton) Konstantinápolyig és a konstantinápolyi 5 napi tartózkodás alatt I. oszt. 190 frt, II. oszt. 155 frt, Ellátás nélkül I. oszt. 115 frt, II. oszt. 85 frt. Az eddigi konstantinápolyi kirándulásoknál a menetjegyiroda által elert fenyos sikerbiztos reményt nyújt arra, hogy ez a kirándulás is teljesen meg fog felelni a hozzá kötött várakozásnak. Részletes programmok a budapesti és vidéki menetjegyirodákban legközelebb haphatnak besznek.

A gyertyaszentelői vásár B-gyarmaton e hó 3-án és 4-én reményen felül sikerült; mert a százaz, bár kemény hideg idő nagy tartatása vissza az ipolyvidék gazdaságosságát által, hogy állás-vétől esztett a b-gyarmati piacon megjelenő 1423 drb. szarvasmarha és 535 hó lett eladásra felhajtva, s ara is volt a józárának. Kevésbé mondhatják ezt el az ugynevezett kis-portákások.

